

оненъ деецъ въ вашия районъ, но дойдохъ отъ Сопотъ да се запозная съ по-важнитѣ деятели. Ето защо, моля ви, елате довечера при мене десетина души, за да се запознаемъ и поговоримъ, защото утре рано си заминавамъ.

— На драго сърдце, господинъ Каблешковъ. Още сега ще отида да ги доведа.

Даскалъ Христо излѣзе. Първиятъ човѣкъ, когото срѣсна, бѣше Георги Измирлиевъ, младъ, двадесетъ и четири годишенъ, юнкеръ отъ одеското военно училище. Отъ петнадесетъ деня той пребиваваше въ Шипка, като революционенъ апостолъ, изпратенъ отъ комитета въ Горна Орѣховица.

— Въ хана ей сега пристигна Тодоръ Каблешковъ. Иска тази нощъ да му заведе тукашнитѣ комитетски хора.

— Да не би да си казалъ, че азъ съмъ тука?

— Не, па и дума не стана за тебе. Азъ зная наредбитѣ по пазене тайната за личността на революционнитѣ дейци.

Вечерята, къмъ осемъ часа, Христо доведе Измирлиева и други нѣколко души.

— Господа, азъ съмъ отъ Панагюрския революционенъ окръгъ, — започна Каблешковъ. Следъ малко продължи,

като съ свойствената си увлѣкателностъ започна да рисува плана на въстанието :

— Ще съберемъ населението въ известни стратегически мѣста, дето то, въоръжено, ще се пази отъ настѣпващитѣ турски военни сили. А отдѣлни подвижни чети ще се движатъ за свързка между така укрепенитѣ станове и ще нападатъ турцитѣ.

Тукъ Измирлиевъ, който не се изказа на Каблешкова, като воененъ, го прекъсна, съ целъ да изпита своя непознатъ събратъ :

— Този планъ не е обмисленъ добре и не ще може да се изпълни поради крайно лошото и недостатъчно въоръжение на населението. Липсватъ ни добри, подготвени и способни водители. При едно такава въстание народътъ само ще пострада.

— Но, непознати господине, ние имаме всичко това предъ видъ и правимъ всичко възможно за доброто подготвяне на народното въстание, — опита се спокойно да отбие забележитѣ на непознатия младежъ Каблешковъ.

Препернята между двамата бунтовници се разви и завърза все по-живо и по-живо.

— Ние ще победимъ, — възторжено издигна гласъ Ка-